

bopæl, som fremgår af stk. 5, kan virksomheden som sådan være generalagent.

Til § 36

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet mulighed for at pålægge udenlandske forsikringselskaber, som er omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, og som driver forsikringsvirksomhed omfattet af bilag 7, at deltage i garantiordninger. Hvis der etableres sådanne ordninger, skal disse også gælde for danske forsikringselskaber, da der ellers vil være tale om diskrimination.

Som eksempler på ordninger kan nævnes den lovpligtige ansvarsforsikring for hunde, hvor en poolordning sikrer at blandt andre en sagesløs skadelidt altid kan få erstatning for en skade forårsaget af en hund, uanset om hunden er identificeret eller ej. Endvidere kan nævnes den særlige ordning om gensidig hæftelse for selskaber, der tegner brandforsikring for bygninger beliggende her i landet.

Til § 37

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsvirksomhed.

Det foreslås, at hjemlen til at fastsætte nærmere regler om adgang til at udøve tjenesteydelser her i landet for virksomheder etableret i lande uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, opretholdes.

Det følger af den gældende lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for filialvirksomhed, der ikke er omfattet af § 30, stk. 1, og grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, der ikke er omfattet af § 31, stk. 1. Denne hjemmel, som er overflødig, foreslås derfor ophævet for så vidt angår filialvirksomhed, da denne virksomhed reguleres af lov om finansiel virksomhed, jf. forslagens § 1, stk. 3.

Til § 38

Bestemmelsen er overvejende en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende tilsynslovgivning. Bestemmelsen er tidligere gennemført inden for rammerne af EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A, og der gennemføres med forslaget yderligere EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A. Bestemmelsen er ny for investeringsforvaltningsselskaber.

I forhold til den gældende tilsynslovgivning, forkorter forslaget fristen for Finanstilsynet til at meddele virksomheden, at Finanstilsynet ikke vil fremsende oplysningerne i stk. 2 og 3 til tilsynsmyndighederne i værtslandet, jf. forslagens stk. 5. Baggrunden for denne ændring er, at fristen efter UCITS-direktivet er 2 måneder. Ændringen er derfor et led i harmoniseringen af reglerne for finansielle virksomheder. For det andet skal Finanstilsynet undlade at videregive solvenscertifikat, såfremt Finanstilsynet har krævet, at selskabet udarbejder plan for genoprettelse af dets økonomiske stilling.

Bestemmelsen fastsætter proceduren for danske finansielle virksomheders etablering af filialer i andre lande.

Underretningspligten i *stk. 1* gælder ved etablering af en filial i alle lande, og ikke kun lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet indsigt i de finansielle virksomheders aktiviteter i udlandet og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med virksomheden og det pågældende lands tilsynsmyndigheder.

Stk. 2 og 3 er procedureregler, der omhandler de oplysninger, som Finanstilsynet skal videresende i forbindelse med filialetablering i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Oplysningerne skal videresendes senest 3 måneder efter modtagelsen af alle oplysninger, jf. forslagens stk. 4.

Virksomheden har ret til filialetablering i lande inden for Den Europæiske Union og i lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, medmindre Finanstilsynet undlader at fremsende oplysninger efter stk. 5.

For pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringselskaber er dette et resultat af det såkaldte europæiske pas for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringselskaber, hvorefter en tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed eller forsikringsvirksomhed i en medlemsstat i EU gælder i hele unionen.

Tilsvarende udspringer reglen for fondsmæglerselskaber af princippet i investeringssservicedirektivet om gensidig anerkendelse for fondsmæglerselskaber, hvorefter en tilladelse til at drive investeringsvirksomhed i et land i Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, vil give ret til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser i andre lande i Den